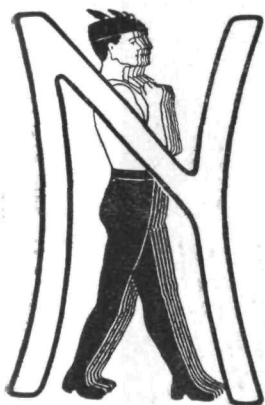

ANTONIJA GERMKOVA:

Nuškina punčka.

uška je dobila v dar lepo, veliko punčko. Če vam pravim, da je bila lepa, potem si lahko mislite, da je pregibala ude, zapirala oči in imela prave pravcate lase. In kdo je bil srečnejši od Nuške? Ves dan je imela dovolj posla z njo; celo v sanjah jo je zibala, slačila in oblačila. Ko so prišle časih njene sestrične ali prijateljice k njej, to je bilo veselje!

»Kdo bo mama?« so se vpraševale.

»Nuška naj bo, ker je punčka njena!«

No, Nuška je bila pridna, zato je čez nekaj časa dovolila drugi deklici, naj bo »mama«.

Pa so skuhale tudi pojedino. In kakšno!

Nadrobile so kruha, ga posule s sladkorjem ter ga razdelile na krožničke. In tudi teh je imela Nuška dovolj! A najsrečnejša je bila ona, ki je pestovala lepo punčko! A tudi ta sreča ni trajala dolgo, ker je morala vsaka malo pestovati, in zato je šla punčka iz naročja v naročje.

»Pazite, da vam ne pade na tla,« je Nuškina mama večkrat priporočala deklicam.

In res, bolj tesno so jo privijale k sebi.

»Mamica, nimamo več kruha, da bi kuhale!« je prosila Nuška mamo.

»Na, tu imaš še jabolko! Razreži ga, a pazi, da se sama ne vrežeš.«

In zopet so imele pojedino!

Tako je bilo pri Nuški, odkar je imela punčko, pravo zbirališče takih deklic, ki so komaj vstopile v šolo ali pa še ne.

Ko jo je časih oblekla, obula in ji položila na glavo ličen klobuček ter šla z njo na izprehod, so mislili vsi, ki so jo videli, da je to pravi, živ otrok, le nekoliko pretrdo se je držal...

In kako dobro je delo Nuški, da so gledali in občudovali njeno punčko!

»Mama, glej, kako lepo punčko ima ona-le deklica,« se je oglasilo malo raztrgano otroče na cesti, kažoč Nuško svoji mami.

»E, lepa, lepa!« je vzdihnila žena nevoljno.

Nuškini mami ni bilo baš prijetno v tem hipu, in rada bi ji povedala, da ni ona kupila punčke in bi take tudi nikoli.

V hudih škripcih

Tako so minevali dnevi Nuški in njeni punčki.

A kakor je na svetu vse minljivo, tako je bila tudi Nuškina punčka minljiva.

V Nuškini hiši so imeli mačka. Čisto navaden bel in črn maček je bil, a pridno je lovil miši. Ni je bilo videti nobene v hiši, odkar je maček v njej. Često je posedal po stolih, tudi na posteljo je rad skočil, a če so ga zasačili, je pela šiba!

Neki večer je bila večerja kuhana. Pospraviti je bilo treba z mize, a Nuška se ni še naigrala. Kar jo mama opozori, naj pospravi. Punčka je ležala na mizi. Da bi ne delala napotja, jo Nuška vzame in varno položi na stol, da pospravi poprej drugo. Mucek zadiši večerjo in skoči na stol, kjer je ležala punčka, in ga prevrne! To je bil splošen krik! Nuška si zagrebe glavo med kolena in glasno joče. Mama pobere punčko, ali — oh, nesreča! — punčka ima glavo razbito na sto koscev!

Mucek gre k vratom in plašno gleda. Najbrž je vedel, da ni prav, kar je storil.

Nuška je jokala, mama jo je tolažila.

»Kdo je kriv tega, Nuška, ti ali muc?« se je jezila mama.

Seveda, obsojali so vsi muca, in če ne bi bežal, bi se mu huda godila. In konec temu je bil, da od onęga večera ni nobeden več videl starega pridnega muca. Izginil je strahu ali pa zato, ker se mu je zdela njegova kazen neopravičena.

Jesenske megle.

*Po dolinah megle in po hribih
pasejo se razkuštrane ovce
in napajajo se ob vodáh.
Divji veter pleše po goráh
in pripleše ves pijan v dolino
pa prinese s sabo kos zategle pesmi,
pesmi vboge, pesmi zapuščene:*

*Po dolinah in po hribih
so meglé;
gledam, gledam, a oko nikamor
ne prodre.
Megle in oblaki — kakor da se zemlji
bliža že nebo —
vendar človek bi ne bil nikoli
zapuščen tako.*

Jan Reginov.

